Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 638 van 7 september 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat J. HARDY**
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 13 maart 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 februari 2026.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die op 20 juni 2011 een verzoek om internationale bescherming indiende, werd op 18 februari 2013 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

1.2. Op 30 november 2022 werd verzoeker door de Franstalige correctionele rechtbank te Brussel veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van zes jaar wegens onmenselijke behandeling, opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg en gepleegd tegen een echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond waarmee een relatie werd onderhouden, bedreigingen door gebaren of zinnebeelden met aanslagen op personen of eigendommen waarop criminele straffen zijn gesteld en wegens onrechtmatig bezit van een vuurwapen.
Op 15 juni 2023 werd verzoeker door het Hof van Beroep te Brussel definitief strafrechtelijk veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van zes jaar met eveneens de ontzetting uit zijn rechten voor een termijn van vijf jaar wegens opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg en gepleegd tegen een echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond,

alsook het onrechtmatig bezit van een vuurwapen en bedreigingen door gebaren of zinnebeelden met aanslagen op personen of eigendommen waarop criminele straffen zijn gesteld.

1.3. Op 3 november 2025 roept de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) verzoeker op voor een persoonlijk onderhoud omwille van een nieuw element in verband met zijn subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Verzoeker wordt op 17 december 2025 door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord.

1.5. Op 13 februari 2026 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"*A. Feitenrelaas*
U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en een soenitische moslim te zijn. U verklaart hierbij niet te weten van welke origine u bent. U verklaart dat u een Syriër bent maar dat jullie van oorsprong Koerden zijn. U bent voorts geboren en getogen in het dorp Kasatil (regio Mazzin) te Latakia. U zou er tot het vierde jaar van het lager onderwijs naar school zijn gegaan. Nadien werkte u in een voedingswinkel en bij uw oom in een restaurant. In 2002 raakte u betrokken in een auto-ongeval. U werd aangereden door een militair voertuig met een officier aan het stuur. Ten gevolge van dat ongeluk lag u een maand in coma. Toen u terug bij bewustzijn was, en te horen kreeg dat er een medische fout werd gemaakt, begon u te roepen en de president uit te schelden. Daarop hebben militairen u geslagen en liep u een blijvend letsel op aan uw been. In 2010 zou u zijn gearresteerd en tien dagen vastgehouden naar aanleiding van een vechtpartij in uw restaurant. In de loop van maart 2011 zou u, terwijl u met uw oom citroenen vervoerde, zijn aangehouden door een groepje Alawieten. Jullie moesten op de grond gaan liggen en werden ervan beschuldigd terroristen te zijn. Nadat uw oom zijn identiteitskaart liet zien, zouden jullie hebben mogen doorrijden. Sinds het uitbreken van de opstand zou u drie maal hebben deelgenomen aan anti-regime betogingen. Zo zou u op 15 maart 2011 hebben deelgenomen aan een betoging. Sindsdien zou u niet meer naar huis zijn gegaan maar ondergedoken hebben geleefd in de bergen. De laatste betoging waaraan u deelnam was op 2 of 3 april 2011.
U verliet Syrië op 1 mei 2011 en reisde via Turkije naar België waar u op 18 juni 2011 toe kwam. U diende twee dagen later, op 20 juni 2011, een verzoek om internationale bescherming in. U legde geen documenten neer ter staving van uw verzoek.
Op 18 februari 2013 nam het CGVS een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet omwille van de toenmalige veiligheidssituatie in uw regio van herkomst.
In 2014 huwde u in België met (uw inmiddels ex-partner) Z. C., met wie u twee kinderen kreeg. Zij heeft op dit moment de voogdij over jullie kinderen.
Op 14 juni 2022 werd u door de Belgische politiediensten opgepakt voor feiten van intrafamiliaal geweld ten aanzien van uw echtgenote en opgesloten in de gevangenis. De Franstalige correctionele rechtbank (CR) Brussel veroordeelde u op 30 november 2022 voor deze feiten tot een effectieve gevangenisstraf voor de duur van zes jaar. Zowel het openbaar ministerie als u tekenden beroep aan tegen (de strafmaat in) het vonnis van de CR Brussel.
Op 15 juni 2023 werd u voorts door het Hof van Beroep (HvB) te Brussel definitief strafrechtelijk veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf voor de duur van zes jaar voor feiten van opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg, gepleegd tegen een echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond, bedreigingen en het onrechtmatig bezit van een pistool. U werd eveneens ontzet uit uw rechten voorzien in artikel 31, lid 1 van het Strafwetboek (Sw.) voor een termijn van vijf jaar. U verblijft tot op heden in gevangenis van Ittre.
Volgend op bovengenoemde veroordeling ontving het CGVS op 24 januari 2024 een brief van Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) waarin de Staatssecretaris de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus te evalueren.
Teneinde u de gelegenheid te bieden om mondeling op dit element te reageren en redenen aan te halen tot behoud van uw status werd er voor u op 17 december 2025 een persoonlijk onderhoud georganiseerd in de gevangenis van Ittre.
Ter behoud van uw statuut haalt u aan dat u nog steeds van België houdt, u graag in België leeft en u nog niet de hoop hebt opgegeven om uw leven in België op te pakken. Ter ondersteuning van uw verklaringen maakte u, via uw advocaat, op 24 december 2025 een kopie van uw Syrische identiteitskaart over.

B. Motivering

De subsidiaire beschermingsstatus werd u toegekend op 18 februari 2013. Deze status moet echter worden ingetrokken om de hieronder uiteengezette redenen.
Artikel 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten wordt of had moeten zijn.
Artikel 55/4 bepaalt dat: "Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:
[…]
c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden."
Uit de elementen aanwezig in het administratief dossier blijkt uw betrokkenheid bij een ernstig misdrijf.
Uit uw administratief dossier blijkt immers dat u op 15 juni 2023 definitief strafrechtelijk veroordeeld werd voor feiten van opzettelijke slagen en verwondingen met de verzwarende omstandigheden dat deze ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg hadden, en gepleegd werden tegen een echtgenoot of samenleven persoon of persoon met wie u heeft samengewoond, alsook het onrechtmatig bezit van een vuurwapen en bedreigingen door gebaren of zinnebeelden met aanslagen op personen of eigendommen waarop criminele straffen zijn gesteld (map landeninformatie – bron 1: HvB Brussel, Arrest)).
Uit de feitenvaststelling van het arrest van het HvB Brussel blijkt dat op 14 mei 2022 een politiepatrouille zich naar uw adres heeft begeven omwille van feiten van intrafamiliaal geweld. Bij de aankomst van de politiediensten troffen zij uw echtgenote, ogenschijnlijk gewond, aan op het bed. Zij liet verstaan dat indien zij zou praten zij gedood zou worden en gebaarde hierbij met haar duim ter hoogte van haar keel. Zij geeft eveneens aan dat u in het bezit bent van een pistool waarmee u haar regelmatig bedreigde. Het pistool wordt voorts aangetroffen in de keuken, en in beslaggenomen.
Uw echtgenote wordt hierop overgebracht naar het ziekenhuis waar er een medisch attest wordt opgesteld dat melding maakt van 39, zowel fysieke als psychologische, verwondingen en een arbeidsongeschiktheid vaststelt van een zestal weken. Zij verklaart hierbij dat u sinds het begin van jullie relatie gewelddadig was, dit geweld steeds frequenter is geworden en u extreem jaloers bent. U bedreigde haar regelmatig door een pistool op haar borst te richten en te dreigen met haar te vermoorden.
De geweldsfeiten die aanleiding gaven tot de politionele tussenkomst en uw hierop volgende vrijheidsberoving speelden zich af in de periode tussen 11 en 14 mei 2022. Op 11 mei 2022 nam u een pistool mee naar huis, stuurde de kinderen uit de woning en schoot drie keer in de vloer. Daarna zette u het pistool op haar nek, hield een mes in uw andere hand en sloeg haar met het wapen over haar lichaam al vragend dat zij haar relatie met een andere man zou bekennen. Hierop wurgde u haar tot zij bijna bewusteloos was. De volgende dag, op 12 mei 2022, zette u uw jaloerse gedrag voort en sloeg u haar op haar rechterschouder. U weigerde eveneens uw moeder dat zij uw echtgenote en de kinderen mee zou nemen naar haar huis. Op 13 mei 2022, nog steeds geïrriteerd voor dezelfde redenen, verwondde u zichzelf en zei hierop tegen uw partner dat zij de volgende zou zijn. U nam hierop drugs en kalmeerde. Voorts schopte u uw partner herhaaldelijk. Als u moeder en zussen trachtten tussen te komen stuurt u hen opnieuw weg en dreigt u dat als zij terugkomen u uw echtgenote haar keel zou doorsnijden. U duwde uw echtgenote hierop opnieuw de slaapkamer in, sloeg haar en bedreigde haar opnieuw met het wapen. Voor de aankomst van de politie zei u haar dat het laatste patroon voor haar was.
Uit de feitenvaststelling blijkt eveneens dat u zich in de periode van 13 mei 2017 tot 12 mei 2022 meermaals schuldig hebt gemaakt aan feiten van opzettelijke slagen en verwondingen met verzwarende omstandigheden ten aanzien van uw ex-partner (HvB, Arrest, p. 5-11).
Bijgevolg moet, wat u betreft, de toepassing van de uitsluitingsclausule vervat in artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet worden onderzocht.
Bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf moet rekening worden gehouden met de volgende criteria: de aard van de handeling, de straf, de werkelijke schade, en het soort procedure om vervolging in te stellen. Elk van deze factoren, alleen of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat een misdrijf "ernstig" is in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.
Vooreerst dient te worden opgemerkt dat ernstige opzettelijke verwondingen en slagen niet zomaar gewelddaden zijn; ze vormen een diepgaande aantasting van een van de fundamenten van de samenleving: het recht op lichamelijke integriteit.
Het Belgische Strafwetboek voorziet in een gevangenisstraf van acht dagen tot zes maanden met een geldboete in geval van opzettelijke verwondingen of slagen (artikel 398), van twee maanden tot twee jaar met een geldboete in geval van ziekte of arbeidsongeschiktheid (artikel 399) en van twee jaar tot vijf jaar met een geldboete indien de slagen of verwondingen een ongeneeslijk lijkende ziekte, een ongeschiktheid tot het verrichten van arbeid van meer dan vier maanden, het volledige verlies van het gebruik van een orgaan of een zware verminking ten gevolg hebben (artikel 400). De gevangenisstraf kan worden verzwaard tot tien jaar ingeval de schuldige heeft gehandeld met voorbedachten rade.
De gevolgen van ernstige verwondingen en slagen zijn ernstig. Naast zichtbare lichamelijke verwondingen kunnen slachtoffers te maken krijgen met ingrijpende psychologische nawerkingen. Ernstige verwondingen en slagen ondermijnen ook de openbare orde en de persoonlijke veiligheid. Ze creëren een klimaat van

onveiligheid en kunnen leiden tot een spiraal van geweld. Ze brengen ook de sociale cohesie in gevaar door het vertrouwen tussen individuen te ondermijnen.
In paragraaf 40 van zijn "Background note on the application of the exclusion clauses: article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees" van 4 september 2003 stelt de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen: "Bepaalde andere misdrijven kunnen ook als ernstig worden beschouwd als ze gepaard gaan met het gebruik van dodelijke wapens, als ze gepaard gaan met ernstige letsels bij personen of als er bewijs is van een patroon van ernstig crimineel gedrag of andere soortgelijke factoren (…)."
Bijgevolg kan het opzettelijk toebrengen van verwondingen en slagen, gelet op de individuele omstandigheden, worden beschouwd als een ernstig niet-politiek misdrijf.
Wat u betreft, dient te worden vastgesteld dat, wat de aard van het misdrijf, de omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade en de op het misdrijf gestelde straf, er kan worden verwezen naar het arrest van het HvB Brussel dd. 15.06.2023 waaruit er kan worden vastgesteld dat er sprake is van een lange incriminatieperiode waarin u meermaals ernstig fysiek geweld gepleegd heeft op uw echtgenote. De laatste feiten, door u gepleegd in de periode van 11-14 mei 2022 ging gepaard met, zoals blijkt uit het opgestelde medische attest, een veelvoud aan zichtbare en ernstige verwondingen ten gevolge. Ten aanzien van het door u gepleegde misdrijf, zijnde opzettelijke slagen en verwondingen, werden er verzwarende omstandigheden aangenomen, meer specifiek dat de door u gepleegde handelingen, in casu een zes weken durende, ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg had, alsook dat u de feiten pleegde ten opzichte van uw echtgenote (HvB Brussel, arrest, p. 2-3, 6-7).
In haar arrest wijst het Hof, bij de straftoemeting, bovendien expliciet op de ernst van de door u gepleegde feiten. Zo wijst het Hof specifiek op de bijzondere ernst van de door u gepleegde feiten en benadrukt zij dat u niet heeft geaarzeld uw echtgenote gedurende een periode van 15 dagen (tussen 30.04.2022 en 15.05.2022) te onderwerpen aan een onmenselijke behandeling waardoor zij ernstig lichamelijk en geestelijk lijden heeft geleden, u haar meerdere dagen slagen hebt gegeven waardoor zij gedurende 48 dagen persoonlijk arbeidsongeschikt was, alsook de hulpdiensten vaststelden dat het slachtoffer, aldus uw echtgenote, zich in een staat van hypoglykemie verkeerde als gevolg van langer dan 24 uur vasten. Zij wijst er voorts nog op dat u haar opzettelijk gedurende vijf jaar lang geslagen heeft, doodsbedreigingen heeft geuit en u gedreigd heeft haar te vermoorden door te zwaaien met een pistool. Het Hof merkt hierbij, terecht, op dat u geen enkel respect hebt getoond voor de persoon met wie u uw leven deelde, alsook dat uw daden des te onacceptabeler zijn daar u deze pleegde in het bijzijn van uw kinderen die hierdoor niet anders dan ernstig getraumatiseerd kunnen zijn (HvB Brussel, arrest, p.18).
Het hof oordeelde dat de bewezen verklaarde feiten zich in uw hoofde vermengen als gepleegd met éénzelfde strafbaar opzet zodat voor die feiten maar één straf moet worden opgelegd, namelijk de zwaarste.
Het HvB Brussel veroordeelde u hierop tot een effectieve gevangenisstraf van de duur van zes jaar. De gunst van een uitstel kon u, gelet op de hoogte van de straf, niet worden verleend. In de marge kan bovendien worden opgemerkt dat de ernst van het door u gepleegde misdrijf eveneens wordt bevestigd door de vaststelling dat het Hof zich genoodzaakt zag en het gepast achtte u bij een eerste veroordeling een jarenlange effectieve gevangenisstraf op te leggen. U werd bijkomend ontzet uit uw rechten voorzien in artikel 31, lid 1 van het Strafwetboek (Sw.) voor een termijn van vijf jaar, waarbij het Hof, nogmaals, wees op uw ernstig antisociaal gedrag (HvB Brussel, arrest, p. 18-21).
Gelet op al deze elementen komt het Commissariaat-generaal tot de conclusie dat de verwondingen en slagen die u hebt gepleegd als ernstige misdrijven moeten worden aangemerkt.
In zaak C-63/24 (Galte) https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=298704&pageIndex=0&doclang=nl&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=18232046 , wijst het Hof van Justitie van de Europese Unie erop dat niet kan worden uitgesloten dat "de beoordeling van de ernst van een strafbaar feit anders kan zijn op het tijdstip waarop het is gepleegd dan op het tijdstip waarop een verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht". Om de ernst van het strafbare feit in kwestie te beoordelen, zal de bevoegde autoriteit in het bijzonder rekening moeten houden met het soort handeling in kwestie, de opgelopen en opgelegde straf, de periode die is verstreken sinds het strafbare gedrag, het gedrag van de betrokken persoon tijdens die periode en eventueel berouw. Deze overwegingen zijn mutatis mutandis ook van toepassing op artikel 14, lid 3, sub a, artikel 17, lid 1, sub b, en artikel 19, lid 3, sub a, van de Kwalificatierichtlijn.
In dit geval is het Commissariaat-generaal, rekening houdend met de latere elementen van de door u gepleegde feiten, van mening dat de ernst van de gepleegde feiten vaststaat op het moment dat deze beslissing werd genomen.
Hierbij dient er vooreerst op te worden gewezen dat (de aard van) de door u gepleegde geweldsfeiten, alsook de lange incriminatieperiode waarin u deze feiten gepleegd heeft, en dit notabene ten aanzien van uw levenspartner, zodanig ernstig zijn dat een louter verloop van tijd geen invloed heeft op en/of afbreuk doet aan de ernst van dit misdrijf. Hierbij kan er eveneens, wederom, op te worden gewezen op de vaststelling dat u tot op heden voor deze feiten een jarenlange gevangenisstraf uitzit. Het feit dat u de straf waartoe u bent veroordeeld nog niet (volledig) hebt uitgezeten, is in de ogen van de Commissaris-generaal een bevestiging dat de ernst van deze feiten nog steeds intact is.

Uw houding en verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud in de gevangenis van Ittre spreekt verder boekdelen over uw persoonlijk gedrag, uw visie op de door u gepleegde feiten en lijkt het u aan elk oprecht schuldinzicht te ontbreken. U lijkt de ernst van uw gedrag en handelingen niet in te zien, minimaliseert louter en doet aan schuldverschuiving. Hoewel u ten tijde van het persoonlijk onderhoud al ruimschoots drieënhalf jaar in de gevangenis verblijft en zowel door de CR Brussel alsook het HvB Brussel werd gewezen op het ontoelaatbare van uw handelen u uw agressief en gewelddadig gedrag ogenschijnlijk op geen enkele manier in vraag stelt. Integendeel, gedurende het gehele persoonlijke onderhoud stelt u zichzelf voor als een 'slachtoffer van de liefde', oppert u (meermaals) dat u onrecht is aangedaan daar uw ex-partner een buitenechtelijke relatie zou hebben gehad met een vriend van u en tracht u de feiten anders voor te stellen dan hoe zij werden vastgesteld door het Hof. U wijst er hierbij nog op dat anderen hun vrouw hebben vermoord en u zich hebt beheerst. Het is pas wanneer u door het CGVS meermaals gewezen wordt op de ernst van de door u gepleegde feiten, de verwondingen die uw echtgenote opliep, alsook dat het geen prestatie is dat u uw echtgenote niet vermoord is dat u oppert dat u foutief bezig was, en herhaalt u nog maar eens dat u zich heeft ingehouden (CGVS, p. 8-9).

Dat uw spijtbetuigingen en schuldinzicht louter opportunistisch van aard zijn blijkt bovendien uit uw verklaringen aan het einde van het interview waar u nog maar eens verwijst naar de vermeende buitenechtelijke relatie, en verschuift u de schuld door naar uw ex-vrouw. Zo verklaart u: '' Ze heeft van mij een duivel weten te maken. Ze is niet slim genoeg om die zaken te doen, het is door O.. Ze heeft haar rol goed gespeeld. Ik ben nu een duivel, ik zit hier en ik kan geen kant op. Het is niet eerlijk." (CGVS, p.10) en herhaalt even later: ''Ze heeft haar rol goed gespeeld door mij zwart te maken. ik wil eigenlijk dat zij terugkeert naar mij maar zij wou dat niet en ze zal dat niet doen. Die werker van het CPAS manipuleert ons allemaal, het is gewoon een bewust plan en hij heeft zijn plan goed uitgevoerd. Niet alleen wij werden gemanipuleerd, ook de politie, het gerecht, en de psycholoog." (CGVS, p. 11).

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er sprake is van een doorgedreven besef en introspectie aangaande uw gedrag. Er zijn daarbij geen indicaties van bijzondere rehabilitatie noch legt u enig stavingsstuk neer dat aantoont dat u stappen zet of heeft gezet naar een verandering van uw zienswijzen en uw gedrag. U verklaart hieromtrent zelf dat u tot op heden geen enkele begeleiding en/of therapie gevolgd heeft. Dat de ernst van het door u gepleegde misdrijf op het moment van deze beslissing intact blijft blijkt volledigheidshalve uit de vaststelling dat u, desondanks dat u meerdere verzoeken hiertoe indiende, tot op heden geen enkele uitgaansvergunning werd toegekend. Ook hierbij verwijst u notabene zelf naar een compleet gebrek aan initiatief om stappen naar rehabilitatie te zetten, alsook de angst de uw ex-vrouw nog altijd zou koesteren jegens u (CGVS, p. 10).

De Commissaris-Generaal is, rekening houdend met de factoren die volgden op de door u gepleegde feiten, alsook uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en bovenstaande vaststellingen hieromtrent, van mening dat de ernst van de gepleegde feiten vaststaat op het moment dat deze beslissing wordt genomen. Immers gezien de aard van de feiten die hierboven reeds werd aangehaald, de gevolgen voor het slachtoffer, de lange periode waarbinnen de feiten plaatsvonden en de strafmaat kan er niet worden geconcludeerd dat de uitsluitingsclausule vervat in artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet niet op u van toepassing zou zijn. Bijgevolg is, wat u betreft, een beslissing om u uit te sluiten van internationale bescherming in overeenstemming met de doelstellingen die met een dergelijke maatregel worden nagestreefd. Uit de elementen in het dossier blijkt voorts dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor dit misdrijf.

Uw individuele verantwoordelijkheid blijkt onmiskenbaar uit het feit dat het HvB Brussel, in navolging van de CR Brussel, de feiten bewezen achtte en u als dader van deze feiten veroordeelde tot een effectieve gevangenisstraf van zes jaar (zie supra). In dit verband dient er te worden gewezen dat u inzake uw beroep tegen het vonnis van de CR Brussel, voor het HvB Brussel uw schuldverklaring inzake de u tenlastegelegde feiten niet in twijfel trok (HvB, arrest, p. 5).

Uit het vonnis blijkt volledigheidshalve dat er uit het gevoerde psychiatrische onderzoek bleek dat u niet leed aan een psychische stoornis die uw onderscheidingsvermogen of controle over uw handelingen zou hebben opgeheven of aangetast, zodat ook het Hof u verantwoordelijk hield en veroordeelde voor de door u gepleegde geweldsfeiten (HvB, arrest, p. 13-15 ; 20).

Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. De door u aangehaalde elementen tonen evenwel niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid voor de door u gepleegde misdrijven zou treffen.

Waar u nog aanhaalt dat u nog steeds van België houdt, u graag in België leeft en u nog niet de hoop hebt opgegeven om uw leven in België op te pakken (CGVS, p. 10) neemt dit niet weg dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u een ernstig misdrijf heeft gepleegd in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet. Evenmin doet dit afbreuk aan de vaststelling dat aan de constitutieve elementen van de toegepaste uitsluitingsgrond voldaan is, noch aan uw individuele verantwoordelijkheid in de betreffende uitsluitbare handelingen.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient uw subsidiaire beschermingsstatus te worden ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/5/1, §2, 1° en 55/4, §1 van de Vreemdelingenwet.
Uw Syrische identiteitskaart waarvan u een kopie overmaakte na het persoonlijk onderhoud (map documenten– document 1) werpt geen ander licht op de bovenstaande beoordeling. Dit document vormt immers louter een indicatie ten aanzien van uw identiteit en nationaliteit, elementen die heden evenwel niet ter discussie staan.
Wanneer de commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt op basis van artikel 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, is hij overeenkomstig artikel 55/5/1, §3 verplicht een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er zijn evenwel geen elementen voorhanden waardoor u in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus op basis van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Bevraagd over uw actuele vrees ten aanzien van uw land van nationaliteit, in casu Syrië, verwijst u naar socio-economische omstandigheden, alsook dat u in België een leven heeft uitgebouwd. Opnieuw gevraagd wijst u dan nog naar de algemene veiligheidssituatie doch formuleert geen enkel specifieke vluchtelingrechtelijke grond (CGVS, p. 7).
Waar uw advocate aan het einde van het onderhoud in haar opmerkingen nog verwijst naar uw vermeende Koerdische origine (CGVS, p. 11) dient er vooreerst op te worden gewezen dat u deze vrees geenszins zelf aanhaalt. U verklaarde immers zelfs niet te weten of u van Koerdische origine bent (CGVS, p. 4). Het louter Koerdisch zijn en/of van oorsprong Koerdisch zijn volstaat hoe dan ook niet om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming.
Wat de situatie van Koerden in Syrië betreft, blijkt uit de beschikbare informatie (EUAA, COI Query Syria van oktober 2025, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2025_10_EUAA_COI_Query_Response_Q33_Syria_Major_Human_rights.pdf ; EUAA, COI report: Syria Country Focus van 7 juli 2025, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/coi/syria/2025/country-focus/coi-report syria-country-focus-July-2025 ; EUAA, COI report: Syria - Country Focus van 25 maart 2025, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/coi/syria/2025/country-focus/coi-report-syria-country-focus ; EUAA, Country Guidance: Syria van 2 december 2025, beschikbaar op https://www.euaa.europa.eu/country-guidance-syria) immers dat de situatie actueel niet van die aard is dat iedere Koerd in Syrië een nood heeft aan internationale bescherming. Bij de individuele beoordeling of er een redelijke kans bestaat dat Koerden worden vervolgd, moet rekening worden gehouden met omstandigheden die van invloed zijn op het risico, waaronder de actoren in de regio waar de persoon vandaan komt, in combinatie met eventuele politieke affiliaties. U hebt echter geen aannemelijke concrete en individuele elementen aangehaald waarom u als Koerd een risico zou lopen. Bovenstaande blijkt eveneens uit uw verklaring dat uw familieleden, alsook uw vader zijn teruggekeerd naar Syrië (CGVS, p. 7).
Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend, indien het willekeurige geweld als gevolg van het gewapende conflict in hun land van herkomst een zodanig niveau bereikt dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar dat land of, in voorkomend geval, naar de desbetreffende regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.
Het bestaan van een gewapend conflict volstaat niet om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar er moet ten minste sprake zijn van een situatie van willekeurig geweld. Het geweldniveau in Syrië kan verschillen van regio tot regio en bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie moet rekening worden gehouden met de volgende elementen:
i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
ii) de aard van de gebruikte tactieken en methoden;
iii) de frequentie van veiligheidsincidenten;
iv) de mate waarin het geweld geografische gespreid is binnen een provincie;
v) het aantal burgerslachtoffers;
vi) de mate waarin burgers de provincie zijn ontvlucht als gevolg van het gewapende conflict.
Bij de beoordeling van de huidige veiligheidssituatie in Syrië wordt rekening gehouden met de EUAA Country Guidance: Syria van 2 december 2025 (beschikbaar op https://www.euaa.europa.eu/country-guidance-syria), de COI Query Response – Syria van 1 oktober 2025 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2025_10_EUAA_COI_Query_Response_Q33_Syria_Major_Human_rights.pdf), het EUAA COI Report: Syria – Country Focus van juli 2025 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/coi/syria/2025/country-focus/ coi-report-syria-country-focus-July-2025) en het EUAA COI Report: Syria – Country Focus van maart 2025 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/coi/syria/2025/country-focus/coi-report-syria-country-focus).
Wat betreft de algemene situatie in Syrië:
Op 27 november 2024 lanceerden gewapende groepen onder leiding van Hay'at Tahrir al-Sham (HTS), vanuit Idlib een offensief tegen het bewind van president Bashar Al-Assad. Op 8 december 2024 bereikten ze Damascus en namen ze de controle over de hoofdstad over, terwijl president Assad diezelfde dag het land verliet. Hiermee kwam een eind aan ruim vijf decennia heerschappij van de Assad-familie en ruim twaalf jaar

burgeroorlog in Syrië. Op 29 januari 2025 werd een overgangsregering gevormd, met Ahmed al-Sharaa als overgangspresident. Hoewel de regimewissel een belangrijk keerpunt voor Syrië vormde, blijft de veiligheidssituatie fragiel. Het staatsapparaat van het Assad-regime is ontmanteld, maar talrijke actoren uit de burgeroorlog blijven actief.
Volgens de commissaris-generaal is er in geen enkele provincie van Syrië sprake van een situatie waarin het willekeurige geweld in het kader van een gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 15c van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.
Wegens de regionale verschillen van het geweldniveau, wordt er rekening gehouden met de veiligheidssituatie in de plaats waar u vandaan komt in Syrië, in dit geval de provincie Latakia.
Wat betreft de specifieke situatie in Latakia:
- Actoren: De provincie Latakia staat formeel onder controle van de overgangsregering, waarbij er meerdere gewapende groeperingen gelieerd aan de veiligheidstroepen van de overgangsregering opereren. Daarnaast zijn opstandelingen actief die loyaal zijn aan Assad, en de soennitische sektarische groepering Saraya Ansar al-Sunnah, die het op minderheden heeft gemunt.
- Incidenten: Van december 2024 tot september 2025 registreerde ACLED (Armed Conflict Location and Event Data Project) 287 veiligheidsincidenten in de provincie Latakia, wat neerkomt op gemiddeld 6,8 incidenten per week. De meeste incidenten werden geregistreerd als "geweld tegen burgers", met een sterke toename in maart 2025. Tussen 6 en 10 maart 2025 hebben confrontaties tussen de strijdkrachten van de overgangsregering en hun aanhangers enerzijds en pro-Assad-restanten anderzijds geleid tot de dood van honderden burgers.
In de periode van juni tot september 2025 daalde het aantal geregistreerde veiligheidsincidenten tot 41, wat neerkomt op gemiddeld 2,4 veiligheidsincidenten per week. Daarnaast werden burgers getroffen door ontvoeringen, verdwijningen en geweld dat werd toegeschreven aan facties die nominaal gelieerd waren aan de veiligheidstroepen. Israël voerde luchtaanvallen uit op de veiligheidsinfrastructuur in de hele provincie. Explosieve oorlogsrestanten zorgden ook voor een veiligheidsprobleem.
- Burgerslachtoffers: Tussen december 2024 en 31 mei 2025 registreerde de SNHR (The Syrian Network for Human Rights) 631 slachtoffers – met het grootste aantal in maart - wat overeenkomt met 43 burgerslachtoffers per 100.000 inwoners. Van juni tot september 2025 daalde dit aantal tot 21 burgerdoden, ofwel 1 per 100.000 inwoners.
- Ontheemden: UNHCR rapporteert migratiebewegingen van intern ontheemden zowel van als naar de provincie. Er zijn ook terugkeerders uit het buitenland.
Conclusie:
- De huidige situatie in de provincie Latakia is niet van die aard dat een burger die naar deze provincie terugkeert, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico zou lopen te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.
- In de provincie Latakia vindt willekeurig geweld plaats, maar niet op een hoog niveau, waardoor een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou zijn in geval van terugkeer naar deze provincie. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Syrië. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.
Gelet op bovenstaande elementen en vaststelling is de commissaris-generaal dan ook van oordeel dat een verwijderingsmaatregel wat u betreft verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie
Steunend op artikel 55/5/1 §2, 1° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 17 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 48/3, 48/4, 55/4, 55/5/1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel als administratief rechtsbeginsel.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. Na een theoretische uiteenzetting betoogt verzoeker dat de gepleegde feiten niet onder de definitie van een ernstig misdrijf vallen. Hij benadrukt hierbij de verzachtende omstandigheden die de automatische uitsluiting van internationale bescherming moeten nuanceren. Zo wordt er in dit verband aangestipt dat er voor de veroordeling op 30 november 2022 geen antecedenten plaatsvonden en dat verzoekers daden beïnvloed werden door persoonlijke omstandigheden waarbij verzoeker stelt bereid te zijn stappen te ondernemen richting rehabilitatie. Verzoeker wijst hierbij op het middels het verzoekschrift neergelegde psychologisch attest.
Daarnaast wordt ingegaan op de non-refoulement clausule en op een reëel risico op ernstige schade in geval van een terugkeer naar Syrië. Verzoeker stipt hierbij de algemene situatie in Latakia en zijn individuele vrees en profiel aan.
Doorheen zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar en citeert hij fragmenten uit algemene landeninformatie, rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ), rechtspraak van de Raad van State (hierna: de RvS) en 's Raads rechtspraak.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van het verzoekschrift wordt een psychologisch attest van 13 november 2025 toegevoegd.

2.2.2. Verweerder brengt op 6 augustus 2026 aan de Raad overeenkomstig oud artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota bij waarbij wordt gewezen op volgende rapporten waarnaar een weblink wordt toegevoegd:
- COI Focus Syrië: Veiligheidssituatie (ACLED) van 31 maart 2026;
- EUAA Country Guidance: Syria van 2 december 2025;
- COI Query Response – Syria van 1 oktober 2025;
- EUAA COI Report: Syria – Country Focus van juli 2025;
- EUAA COI Report: Syria – Country Focus van maart 2025.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van oud artikel 55/5/1, § 2, 1°, en § 3 van de Vreemdelingenwet.
Voormelde bepaling werd opgeheven bij artikel 55 van de wet van 16 juni 2026 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie (BS 19 juni 2026).
Wat betreft de inhoud van voormelde opgeheven bepaling kan thans dienstig verwezen worden naar artikel 19 van de Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Verordening (EU) 2024/1347).

Artikel 19 van de Verordening (EU) 2024/1347 die van toepassing is met ingang van 12 juni 2026 luidt als volgt:
"*1. De beslissingsautoriteit trekt de subsidiairebeschermingsstatus van een onderdaan van een derde land of staatloze in indien:*
(…)
b) die onderdaan van een derde land of staatloze, nadat hem of haar de subsidiairebeschermingsstatus is verleend, overeenkomstig artikel 17 van subsidiaire bescherming uitgesloten is of had moeten zijn;

(…)
2. De beslissingsautoriteit die de subsidiairebeschermingsstatus heeft verleend, toont per geval aan dat de persoon aan wie de subsidiairebeschermingsstatus is verleend niet langer in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, nooit de subsidiairebeschermingsstatus toegekend had mogen krijgen of niet langer de subsidiairebeschermingsstatus mag genieten om de in lid 1 van dit artikel genoemde redenen. Gedurende de intrekkingsprocedure is artikel 66 van Verordening (EU) 2024/1348 van toepassing."

Artikel 17 van de Verordening (EU) 2024/1347 bepaalt:
"*1. Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van subsidiaire bescherming wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat die onderdaan van een derde land of staatloze:*
(…)
b) een ernstig misdrijf heeft gepleegd voorafgaand aan zijn of haar aankomst op het grondgebied van de lidstaat of voor een ernstig misdrijf is veroordeeld na zijn of haar aankomst;
(…)
2. Lid 1 is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de daarin genoemde misdrijven of handelingen.
(…)
4. Wanneer de beslissingsautoriteit, op basis van een beoordeling van de ernst van de door de betrokken persoon gepleegde misdrijven of handelingen en van de individuele verantwoordelijkheid van die persoon, rekening houdend met alle omstandigheden die deze misdrijven of handelingen en de situatie van die persoon kenmerken, heeft vastgesteld dat een of meer relevante uitsluitingsgronden als bedoeld in lid 1 of 2 van toepassing zijn, sluit de beslissingsautoriteit de verzoeker uit van de subsidiairebeschermingsstatus zonder een evenredigheidstoetsing in verband met de vrees voor ernstige schade uit te voeren.(…)"

Voorts wordt gewezen op artikel 57/6, § 1 van de Vreemdelingenwet zoals gewijzigd bij de wet van 16 juni 2026 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie (*BS* 19 juni 2026), dat thans luidt als volgt:
"*De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd:*
(...)
14° om een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel op grond van artikel 3, 5) en 6), van Verordening (EU) 2024/1347 wanneer hij de subsidiaire beschermingsstatus intrekt op grond van artikel 19, lid 1, b), van die Verordening; (…)"

De bestreden beslissing bestaat bijgevolg uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

2.3.3. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van oud artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet - thans aldus in toepassing van artikel 19, lid 1, b) van de Verordening (EU) 2024/1347 - dit ingevolge de vaststelling dat verzoeker, na de verlening van de subsidiaire beschermingsstatus, een ernstig misdrijf in de zin van artikel 17 van de Verordening (EU) 2024/1347 gepleegd heeft.

Artikel 19 van de Verordening (EU) 2024/1347 bevat een uitsluitingsgrond, die een uitzondering is en dus restrictief moet worden uitgelegd.

Het begrip "*ernstig misdrijf*" wordt in de Verordening (EU) 2024/1347 niet gedefinieerd en deze Verordening bevat evenmin een expliciete verwijzing naar het nationale recht ter interpretatie van dit begrip (cf. HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, Shajin Ahmed/Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, § 33). In zijn arrest *Shajin Ahmed* stelt het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) dat de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus vergelijkbaar zijn met de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus (i*bid.*, § 45). De in artikel 17, eerste lid, b) van de Verordening (EU) 2024/1347 neergelegde grond voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus heeft echter een bredere werkingssfeer. Het betreft meer algemeen een ernstig misdrijf, dus zonder dat er sprake is van beperkingen in geografische of temporele zin of met betrekking tot de aard van het misdrijf (cf. *ibid.,* §§ 46- 47). Net als bij de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus is het doel van de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus om personen die de aan de subsidiaire beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden van die status uit te sluiten, en om de geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk Europees asielstelstel te handhaven (*ibid.*, §§ 43-47 en 51).
Verder heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat de bevoegde autoriteit artikel 17, eerste lid, b) van de richtlijn 2011/95/EU (heden Verordening (EU) 2024/1347) enkel kan toepassen nadat zij de haar ter kennis gebrachte specifieke feiten met betrekking tot de individuele persoon heeft onderzocht om uit te maken of er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de daden van de betrokkene onder de genoemde uitsluitingsgrond vallen. Met andere woorden, een beslissing waarbij een persoon van de subsidiaire

beschermingsstatus wordt uitgesloten, moet worden voorafgegaan door een volledig onderzoek van alle omstandigheden van zijn individuele geval en kan niet automatisch worden genomen.

Aangezien de bepalingen uit de voormalige richtlijn 2011/95/EU en de Verordening (EU) 2024/1347 inhoudelijk gelijkaardig zijn, kan op nuttige wijze naar de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie worden verwezen.

Uit de rechtspraak in het kader van artikel 19, tweede en derde lid van de Kwalificatierichtlijn 2011/95/EU - waarvan oud artikel 55/5/1 van de Vreemdelingenwet de omzetting naar het Belgische recht vormt - en dat thans artikel 19, tweede lid van de Verordening (EU) 2024/1347 betreft, en het EASO-rapport inzake uitsluiting (EASO: "*Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) – A Judicial Analysis*", januari 2016) blijkt dat het 'ernstig' karakter van het misdrijf, dat desgevallend aanleiding kan geven tot de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, dient te worden beoordeeld aan de hand van meerdere criteria, waaronder de aard van het gepleegde feit, de schade die werd teweeggebracht, de gevolgde strafprocedure, de aard van de straf en de vraag of de meeste rechterlijke instanties het gepleegde feit ook als een ernstig misdrijf zouden aanmerken (cf. HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, Shajin Ahmed/Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, § 56).
Verder wijst het Hof van Justitie erop dat vergelijkbare aanbevelingen staan vermeld in de *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés*, uitgegeven door het UNHCR (Genève, 1979, herwerkt in januari 1992, niet beschikbaar in het Nederlands). Naar dit handboek wordt overigens ook verwezen in de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot het invoegen van oud artikel 55/4 in de Vreemdelingenwet (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51-2478/001, 109).

In het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene wordt rekening gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zodat geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt zoals thans ook uitdrukkelijk weergegeven in artikel 17, vierde lid van de Verordening (EU) 2024/1347 (*mutatis mutandis* HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., punt 109).
De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken en deze vloeit in het algemeen voort uit het feit dat de betrokkene bewust het misdrijf heeft gepleegd of er op substantiële wijze aan heeft bijgedragen. Het is niet vereist dat hij het misdrijf fysiek heeft gepleegd, het aanzetten tot, de medeplichtigheid of de deelname aan een gemeenschappelijk criminele onderneming kunnen volstaan (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

Te dezen is de commissaris-generaal van oordeel dat de aan verzoeker op 18 februari 2013 toegekende subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig oud artikel 55/5/1, § 2 van de Vreemdelingenwet (heden artikel 19, lid 1, b) van de Verordening (EU) 2024/1347) dient te worden ingetrokken.
Hij motiveert dit in de bestreden beslissing op pertinente en correcte wijze als volgt:
"*Uit de elementen aanwezig in het administratief dossier blijkt uw betrokkenheid bij een ernstig misdrijf.*
Uit uw administratief dossier blijkt immers dat u op 15 juni 2023 definitief strafrechtelijk veroordeeld werd voor feiten van opzettelijke slagen en verwondingen met de verzwarende omstandigheden dat deze ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg hadden, en gepleegd werden tegen een echtgenoot of samenleven persoon of persoon met wie u heeft samengewoond, alsook het onrechtmatig bezit van een vuurwapen en bedreigingen door gebaren of zinnebeelden met aanslagen op personen of eigendommen waarop criminele straffen zijn gesteld (map landeninformatie – bron 1: HvB Brussel, Arrest)).
Uit de feitenvaststelling van het arrest van het HvB Brussel blijkt dat op 14 mei 2022 een politiepatrouille zich naar uw adres heeft begeven omwille van feiten van intrafamiliaal geweld. Bij de aankomst van de politiediensten troffen zij uw echtgenote, ogenschijnlijk gewond, aan op het bed. Zij liet verstaan dat indien zij zou praten zij gedood zou worden en gebaarde hierbij met haar duim ter hoogte van haar keel. Zij geeft eveneens aan dat u in het bezit bent van een pistool waarmee u haar regelmatig bedreigde. Het pistool wordt voorts aangetroffen in de keuken, en in beslaggenomen.
Uw echtgenote wordt hierop overgebracht naar het ziekenhuis waar er een medisch attest wordt opgesteld dat melding maakt van 39, zowel fysieke als psychologische, verwondingen en een arbeidsongeschiktheid vaststelt van een zestal weken. Zij verklaart hierbij dat u sinds het begin van jullie relatie gewelddadig was, dit geweld steeds frequenter is geworden en u extreem jaloers bent. U bedreigde haar regelmatig door een pistool op haar borst te richten en te dreigen met haar te vermoorden.
De geweldsfeiten die aanleiding gaven tot de politionele tussenkomst en uw hierop volgende vrijheidsberoving speelden zich af in de periode tussen 11 en 14 mei 2022. Op 11 mei 2022 nam u een pistool mee naar huis, stuurde de kinderen uit de woning en schoot drie keer in de vloer. Daarna zette u het pistool op haar nek, hield een mes in uw andere hand en sloeg haar met het wapen over haar lichaam al vragend dat zij haar relatie met een andere man zou bekennen. Hierop wurgde u haar tot zij bijna bewusteloos was. De volgende dag, op 12 mei 2022, zette u uw jaloerse gedrag voort en sloeg u haar op

haar rechterschouder. U weigerde eveneens uw moeder dat zij uw echtgenote en de kinderen mee zou nemen naar haar huis. Op 13 mei 2022, nog steeds geïrriteerd voor dezelfde redenen, verwondde u zichzelf en zei hierop tegen uw partner dat zij de volgende zou zijn. U nam hierop drugs en kalmeerde. Voorts schopte u uw partner herhaaldelijk. Als u moeder en zussen trachtten tussen te komen stuurt u hen opnieuw weg en dreigt u dat als zij terugkomen u uw echtgenote haar keel zou doorsnijden. U duwde uw echtgenote hierop opnieuw de slaapkamer in, sloeg haar en bedreigde haar opnieuw met het wapen. Voor de aankomst van de politie zei u haar dat het laatste patroon voor haar was.

Uit de feitenvaststelling blijkt eveneens dat u zich in de periode van 13 mei 2017 tot 12 mei 2022 meermaals schuldig hebt gemaakt aan feiten van opzettelijke slagen en verwondingen met verzwarende omstandigheden ten aanzien van uw ex-partner (HvB, Arrest, p. 5-11).

Bijgevolg moet, wat u betreft, de toepassing van de uitsluitingsclausule vervat in artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet worden onderzocht.

Bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf moet rekening worden gehouden met de volgende criteria: de aard van de handeling, de straf, de werkelijke schade, en het soort procedure om vervolging in te stellen. Elk van deze factoren, alleen of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat een misdrijf "ernstig" is in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat ernstige opzettelijke verwondingen en slagen niet zomaar gewelddaden zijn; ze vormen een diepgaande aantasting van een van de fundamenten van de samenleving: het recht op lichamelijke integriteit.

Het Belgische Strafwetboek voorziet in een gevangenisstraf van acht dagen tot zes maanden met een geldboete in geval van opzettelijke verwondingen of slagen (artikel 398), van twee maanden tot twee jaar met een geldboete in geval van ziekte of arbeidsongeschiktheid (artikel 399) en van twee jaar tot vijf jaar met een geldboete indien de slagen of verwondingen een ongeneeslijk lijkende ziekte, een ongeschiktheid tot het verrichten van arbeid van meer dan vier maanden, het volledige verlies van het gebruik van een orgaan of een zware verminking ten gevolg hebben (artikel 400). De gevangenisstraf kan worden verzwaard tot tien jaar ingeval de schuldige heeft gehandeld met voorbedachten rade.

De gevolgen van ernstige verwondingen en slagen zijn ernstig. Naast zichtbare lichamelijke verwondingen kunnen slachtoffers te maken krijgen met ingrijpende psychologische nawerkingen. Ernstige verwondingen en slagen ondermijnen ook de openbare orde en de persoonlijke veiligheid. Ze creëren een klimaat van onveiligheid en kunnen leiden tot een spiraal van geweld. Ze brengen ook de sociale cohesie in gevaar door het vertrouwen tussen individuen te ondermijnen.

In paragraaf 40 van zijn "Background note on the application of the exclusion clauses: article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees" van 4 september 2003 stelt de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen: "Bepaalde andere misdrijven kunnen ook als ernstig worden beschouwd als ze gepaard gaan met het gebruik van dodelijke wapens, als ze gepaard gaan met ernstige letsels bij personen of als er bewijs is van een patroon van ernstig crimineel gedrag of andere soortgelijke factoren (…)."

Bijgevolg kan het opzettelijk toebrengen van verwondingen en slagen, gelet op de individuele omstandigheden, worden beschouwd als een ernstig niet-politiek misdrijf.

Wat u betreft, dient te worden vastgesteld dat, wat de aard van het misdrijf, de omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade en de op het misdrijf gestelde straf, er kan worden verwezen naar het arrest van het HvB Brussel dd. 15.06.2023 waaruit er kan worden vastgesteld dat er sprake is van een lange incriminatieperiode waarin u meermaals ernstig fysiek geweld gepleegd heeft op uw echtgenote. De laatste feiten, door u gepleegd in de periode van 11-14 mei 2022 ging gepaard met, zoals blijkt uit het opgestelde medische attest, een veelvoud aan zichtbare en ernstige verwondingen ten gevolge. Ten aanzien van het door u gepleegde misdrijf, zijnde opzettelijke slagen en verwondingen, werden er verzwarende omstandigheden aangenomen, meer specifiek dat de door u gepleegde handelingen, in casu een zes weken durende, ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg had, alsook dat u de feiten pleegde ten opzichte van uw echtgenote (HvB Brussel, arrest, p. 2-3, 6-7).

In haar arrest wijst het Hof, bij de straftoemeting, bovendien expliciet op de ernst van de door u gepleegde feiten. Zo wijst het Hof specifiek op de bijzondere ernst van de door u gepleegde feiten en benadrukt zij dat u niet heeft geaarzeld uw echtgenote gedurende een periode van 15 dagen (tussen 30.04.2022 en 15.05.2022) te onderwerpen aan een onmenselijke behandeling waardoor zij ernstig lichamelijk en geestelijk lijden heeft geleden, u haar meerdere dagen slagen hebt gegeven waardoor zij gedurende 48 dagen persoonlijk arbeidsongeschikt was, alsook de hulpdiensten vaststelden dat het slachtoffer, aldus uw echtgenote, zich in een staat van hypoglykemie verkeerde als gevolg van langer dan 24 uur vasten. Zij wijst er voorts nog op dat u haar opzettelijk gedurende vijf jaar lang geslagen heeft, doodsbedreigingen heeft geuit en u gedreigd heeft haar te vermoorden door te zwaaien met een pistool. Het Hof merkt hierbij, terecht, op dat u geen enkel respect hebt getoond voor de persoon met wie u uw leven deelde, alsook dat uw daden des te onacceptabeler zijn daar u deze pleegde in het bijzijn van uw kinderen die hierdoor niet anders dan ernstig getraumatiseerd kunnen zijn (HvB Brussel, arrest, p.18).

Het hof oordeelde dat de bewezen verklaarde feiten zich in uw hoofde vermengen als gepleegd met éénzelfde strafbaar opzet zodat voor die feiten maar één straf moet worden opgelegd, namelijk de zwaarste.

Het HvB Brussel veroordeelde u hierop tot een effectieve gevangenisstraf van de duur van zes jaar. De gunst van een uitstel kon u, gelet op de hoogte van de straf, niet worden verleend. In de marge kan bovendien worden opgemerkt dat de ernst van het door u gepleegde misdrijf eveneens wordt bevestigd door de vaststelling dat het Hof zich genoodzaakt zag en het gepast achtte u bij een eerste veroordeling een jarenlange effectieve gevangenisstraf op te leggen. U werd bijkomend ontzet uit uw rechten voorzien in artikel 31, lid 1 van het Strafwetboek (Sw.) voor een termijn van vijf jaar, waarbij het Hof, nogmaals, wees op uw ernstig antisociaal gedrag (HvB Brussel, arrest, p. 18-21).

Gelet op al deze elementen komt het Commissariaat-generaal tot de conclusie dat de verwondingen en slagen die u hebt gepleegd als ernstige misdrijven moeten worden aangemerkt.

In zaak C-63/24 (Galte) https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=298704&pageIndex=0&doclang=nl&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=18232046 , wijst het Hof van Justitie van de Europese Unie erop dat niet kan worden uitgesloten dat "de beoordeling van de ernst van een strafbaar feit anders kan zijn op het tijdstip waarop het is gepleegd dan op het tijdstip waarop een verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht". Om de ernst van het strafbare feit in kwestie te beoordelen, zal de bevoegde autoriteit in het bijzonder rekening moeten houden met het soort handeling in kwestie, de opgelopen en opgelegde straf, de periode die is verstreken sinds het strafbare gedrag, het gedrag van de betrokken persoon tijdens die periode en eventueel berouw. Deze overwegingen zijn mutatis mutandis ook van toepassing op artikel 14, lid 3, sub a, artikel 17, lid 1, sub b, en artikel 19, lid 3, sub a, van de Kwalificatierichtlijn.

In dit geval is het Commissariaat-generaal, rekening houdend met de latere elementen van de door u gepleegde feiten, van mening dat de ernst van de gepleegde feiten vaststaat op het moment dat deze beslissing werd genomen.

Hierbij dient er vooreerst op te worden gewezen dat (de aard van) de door u gepleegde geweldsfeiten, alsook de lange incriminatieperiode waarin u deze feiten gepleegd heeft, en dit notabene ten aanzien van uw levenspartner, zodanig ernstig zijn dat een louter verloop van tijd geen invloed heeft op en/of afbreuk doet aan de ernst van dit misdrijf. Hierbij kan er eveneens, wederom, op te worden gewezen op de vaststelling dat u tot op heden voor deze feiten een jarenlange gevangenisstraf uitzit. Het feit dat u de straf waartoe u bent veroordeeld nog niet (volledig) hebt uitgezeten, is in de ogen van de Commissaris-generaal een bevestiging dat de ernst van deze feiten nog steeds intact is.

Uw houding en verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud in de gevangenis van Ittre spreekt verder boekdelen over uw persoonlijk gedrag, uw visie op de door u gepleegde feiten en lijkt het u aan elk oprecht schuldinzicht te ontbreken. U lijkt de ernst van uw gedrag en handelingen niet in te zien, minimaliseert louter en doet aan schuldverschuiving. Hoewel u ten tijde van het persoonlijk onderhoud al ruimschoots drieënhalf jaar in de gevangenis verblijft en zowel door de CR Brussel alsook het HvB Brussel werd gewezen op het ontoelaatbare van uw handelen u uw agressief en gewelddadig gedrag ogenschijnlijk op geen enkele manier in vraag stelt. Integendeel, gedurende het gehele persoonlijke onderhoud stelt u zichzelf voor als een 'slachtoffer van de liefde', oppert u (meermaals) dat u onrecht is aangedaan daar uw ex-partner een buitenechtelijke relatie zou hebben gehad met een vriend van u en tracht u de feiten anders voor te stellen dan hoe zij werden vastgesteld door het Hof. U wijst er hierbij nog op dat anderen hun vrouw hebben vermoord en u zich hebt beheerst. Het is pas wanneer u door het CGVS meermaals gewezen wordt op de ernst van de door u gepleegde feiten, de verwondingen die uw echtgenote opliep, alsook dat het geen prestatie is dat u uw echtgenote niet vermoord is dat u oppert dat u foutief bezig was, en herhaalt u nog maar eens dat u zich heeft ingehouden (CGVS, p. 8-9).

Dat uw spijtbetuigingen en schuldinzicht louter opportunistisch van aard zijn blijkt bovendien uit uw verklaringen aan het einde van het interview waar u nog maar eens verwijst naar de vermeende buitenechtelijke relatie, en verschuift u de schuld door naar uw ex-vrouw. Zo verklaart u: '' Ze heeft van mij een duivel weten te maken. Ze is niet slim genoeg om die zaken te doen, het is door O.. Ze heeft haar rol goed gespeeld. Ik ben nu een duivel, ik zit hier en ik kan geen kant op. Het is niet eerlijk.'' (CGVS, p.10) en herhaalt even later: ''Ze heeft haar rol goed gespeeld door mij zwart te maken. ik wil eigenlijk dat zij terugkeert naar mij maar zij wou dat niet en ze zal dat niet doen. Die werker van het CPAS manipuleert ons allemaal, het is gewoon een bewust plan en hij heeft zijn plan goed uitgevoerd. Niet alleen wij werden gemanipuleerd, ook de politie, het gerecht, en de psycholoog.'' (CGVS, p. 11).

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er sprake is van een doorgedreven besef en introspectie aangaande uw gedrag. Er zijn daarbij geen indicaties van bijzondere rehabilitatie noch legt u enig stavingsstuk neer dat aantoont dat u stappen zet of heeft gezet naar een verandering van uw zienswijzen en uw gedrag. U verklaart hieromtrent zelf dat u tot op heden geen enkele begeleiding en/of therapie gevolgd heeft. Dat de ernst van het door u gepleegde misdrijf op het moment van deze beslissing intact blijft blijkt volledigheidshalve uit de vaststelling dat u, desondanks dat u meerdere verzoeken hiertoe indiende, tot op heden geen enkele uitgaansvergunning werd toegekend. Ook hierbij verwijst u notabene zelf naar een compleet gebrek aan initiatief om stappen naar rehabilitatie te zetten, alsook de angst de uw ex-vrouw nog altijd zou koesteren jegens u (CGVS, p. 10).

De Commissaris-Generaal is, rekening houdend met de factoren die volgden op de door u gepleegde feiten, alsook uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en bovenstaande vaststellingen hieromtrent, van mening dat de ernst van de gepleegde feiten vaststaat op het moment dat deze beslissing wordt genomen.

Immers gezien de aard van de feiten die hierboven reeds werd aangehaald, de gevolgen voor het slachtoffer, de lange periode waarbinnen de feiten plaatsvonden en de strafmaat kan er niet worden geconcludeerd dat de uitsluitingsclausule vervat in artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet niet op u van toepassing zou zijn. Bijgevolg is, wat u betreft, een beslissing om u uit te sluiten van internationale bescherming in overeenstemming met de doelstellingen die met een dergelijke maatregel worden nagestreefd. Uit de elementen in het dossier blijkt voorts dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor dit misdrijf.
Uw individuele verantwoordelijkheid blijkt onmiskenbaar uit het feit dat het HvB Brussel, in navolging van de CR Brussel, de feiten bewezen achtte en u als dader van deze feiten veroordeelde tot een effectieve gevangenisstraf van zes jaar (zie supra). In dit verband dient er te worden gewezen dat u inzake uw beroep tegen het vonnis van de CR Brussel, voor het HvB Brussel uw schuldverklaring inzake de u tenlastegelegde feiten niet in twijfel trok (HvB, arrest, p. 5).
Uit het vonnis blijkt volledigheidshalve dat er uit het gevoerde psychiatrische onderzoek bleek dat u niet leed aan een psychische stoornis die uw onderscheidingsvermogen of controle over uw handelingen zou hebben opgeheven of aangetast, zodat ook het Hof u verantwoordelijk hield en veroordeelde voor de door u gepleegde geweldsfeiten (HvB, arrest, p. 13-15 ; 20).
Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. De door u aangehaalde elementen tonen evenwel niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid voor de door u gepleegde misdrijven zou treffen.
Waar u nog aanhaalt dat u nog steeds van België houdt, u graag in België leeft en u nog niet de hoop hebt opgegeven om uw leven in België op te pakken (CGVS, p. 10) neemt dit niet weg dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u een ernstig misdrijf heeft gepleegd in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet. Evenmin doet dit afbreuk aan de vaststelling dat aan de constitutieve elementen van de toegepaste uitsluitingsgrond voldaan is, noch aan uw individuele verantwoordelijkheid in de betreffende uitsluitbare handelingen.
Gelet op de bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.
Bijgevolg dient uw subsidiaire beschermingsstatus te worden ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/5/1, §2, 1° en 55/4, §1 van de Vreemdelingenwet.
Uw Syrische identiteitskaart waarvan u een kopie overmaakte na het persoonlijk onderhoud (map documenten– document 1) werpt geen ander licht op de bovenstaande beoordeling. Dit document vormt immers louter een indicatie ten aanzien van uw identiteit en nationaliteit, elementen die heden evenwel niet ter discussie staan.
Wanneer de commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt op basis van artikel 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, is hij overeenkomstig artikel 55/5/1, §3 verplicht een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er zijn evenwel geen elementen voorhanden waardoor u in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus op basis van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Bevraagd over uw actuele vrees ten aanzien van uw land van nationaliteit, in casu Syrië, verwijst u naar socio-economische omstandigheden, alsook dat u in België een leven heeft uitgebouwd. Opnieuw gevraagd wijst u dan nog naar de algemene veiligheidssituatie doch formuleert geen enkel specifieke vluchtelingrechtelijke grond (CGVS, p. 7).
Waar uw advocate aan het einde van het onderhoud in haar opmerkingen nog verwijst naar uw vermeende Koerdische origine (CGVS, p. 11) dient er vooreerst op te worden gewezen dat u deze vrees geenszins zelf aanhaalt. U verklaarde immers zelfs niet te weten of u van Koerdische origine bent (CGVS, p. 4). Het louter Koerdisch zijn en/of van oorsprong Koerdisch zijn volstaat hoe dan ook niet om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming.
Wat de situatie van Koerden in Syrië betreft, blijkt uit de beschikbare informatie (EUAA, COI Query Syria van oktober 2025, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2025_10_EUAA_COI_Query_Response_Q33_Syria_Major_Human_rights.pdf ; EUAA, COI report: Syria Country Focus van 7 juli 2025, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/coi/syria/2025/country-focus/coi-report syria-country-focus-July-2025 ; EUAA, COI report: Syria - Country Focus van 25 maart 2025, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/coi/syria/2025/country-focus/coi-report-syria-country-focus ; EUAA, Country Guidance: Syria van 2 december 2025, beschikbaar op https://www.euaa.europa.eu/country-guidance-syria) immers dat de situatie actueel niet van die aard is dat iedere Koerd in Syrië een nood heeft aan internationale bescherming. Bij de individuele beoordeling of er een redelijke kans bestaat dat Koerden worden vervolgd, moet rekening worden gehouden met omstandigheden die van invloed zijn op het risico, waaronder de actoren in de regio waar de persoon vandaan komt, in combinatie met eventuele politieke affiliaties. U hebt echter geen aannemelijke concrete en individuele elementen aangehaald waarom u als Koerd een risico zou lopen. Bovenstaande blijkt eveneens uit uw verklaring dat uw familieleden, alsook uw vader zijn teruggekeerd naar Syrië (CGVS, p. 7)."

De Raad stelt vast dat het vonnis en het arrest, waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, werden toegevoegd aan het administratief dossier. Uit het arrest van het Hof van Beroep te Brussel van 15 juni 2023 blijkt dat verzoeker definitief werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes jaar met ontzetting uit zijn rechten voor een termijn van vijf jaar.
Verzoeker meent dat er in casu geen sprake is van een ernstig misdrijf waarbij hij de verzachtende omstandigheden aanstipt waaronder het gegeven dat er voor de veroordeling van 30 november 2022 geen antecedenten gebeurd zijn, zijn daden beïnvloed werden door persoonlijke omstandigheden en hij bereid is stappen te ondernemen richting rehabilitatie. Hij wijst tevens op het middels het verzoekschrift neergelegde psychologische attest waarin gesteld wordt dat hij psychologisch begeleid zal worden.
De Raad oordeelt dat dergelijk betoog en geen van de in het verzoekschrift aangebrachte elementen geenszins afbreuk doet aan het feit dat verzoeker definitief strafrechtelijk correctioneel veroordeeld werd wegens opzettelijke slagen en verwondingen met verzwarende omstandigheden. Waar verzoeker betoogt dat er eerder geen sprake is geweest van antecedenten met betrekking tot geweldsdelicten in België, hij bereid is stappen te zetten richting rehabilitatie, hij al een deel van zijn straf heeft ondergaan en hij psychologisch begeleid wenst te worden, kan hij allerminst een ander licht werpen op bovenstaande terechte bevindingen en de definitieve veroordeling voor een ernstig misdrijf.

De Raad oordeelt dan ook dat geen van de voormelde aangehaalde elementen die heden ter beoordeling voorliggen er aan in de weg staan dat er toepassing werd en wordt gemaakt van oud artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, thans het artikel 19, lid 1, b) van de Verordening (EU) 2024/1347. De Raad spreekt zich te dezen bovendien niet uit over een maatregel tot verwijdering, noch over verzoekers verblijfsstatus. Hij gaat enkel na of er in hoofde van verzoeker al dan niet met recht werd besloten tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde bepalingen.
Nergens blijkt overigens dat de toepassing van deze bepaling(en) vereist dat een actueel of toekomstig gevaar voor de samenleving wordt aangetoond.

Rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat er *in casu* ernstige redenen zijn om het door verzoeker gepleegde misdrijf te kwalificeren als een ernstig misdrijf. Verzoekers handelingen zijn geenszins te verzoenen met de humanitaire inslag van het subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming.

De Raad herinnert er nog aan dat wanneer de ernst van het misdrijf vaststaat en de individuele verantwoordelijkheid van verzoeker is vastgesteld, wat hier het geval is, de toepassing van een uitsluitingsclausule niet meer kan worden onderworpen aan een bijkomende voorwaarde, met name deze van een afzonderlijke proportionaliteitstoetsing dan wel een belangenafweging in het concrete geval (zie artikel 17, vierde lid van de Verordening (EU) 2024/1347). Dat wil zeggen dat er geen ruimte meer is om de ernst van het misdrijf af te wegen tegen de gevolgen van uitsluiting, dat de toepassing van de uitsluitingsclausule niet afhankelijk is van het bestaan van een actueel gevaar voor de gastlidstaat en dat de vraag of de betrokken persoon kan worden verwijderd naar zijn land van herkomst evenmin aan de orde is (cf. EASO Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive, tweede editie (2020), p. 53-54 ‘Proportionality – why inapproriate’; p. 117-119 ‘Expiation’; mutatis mutandis HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., pt. 109).

Deze vaststelling volstaat in beginsel om, over te gaan tot intrekking van de aan verzoeker op 18 februari 2013 toegekende subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker, nu hij na de verlening van de subsidiaire beschermingsstatus een ernstig misdrijf heeft gepleegd en hij overeenkomstig artikel 17 van Verordening (EU) 2024/1347 van subsidiaire bescherming is uitgesloten, niet langer de subsidiaire beschermingsstatus mag genieten.

2.3.4. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit oud artikel 57/6, eerste lid, 14° van de Vreemdelingenwet *juncto* oud artikel 55/5/1, § 3 van de Vreemdelingenwet.
In dit verband kan thans dienstig worden verwezen naar artikel 57/6, § 1 van de Vreemdelingenwet zoals gewijzigd bij de wet van 16 juni 2026 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie (*BS* 19 juni 2026).
Wanneer de commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt op grond van artikel 19, lid 1, b) van de Verordening (EU) 2024/1347 verstrekt hij een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel op grond van artikel 3, 5) en 6) van voormelde Verordening.
Al komt dit advies voor in de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus als *instrumentum*, het is te onderscheiden van die beslissing als *negotium*. Enerzijds vormt de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus enkel een beslissing tot intrekking van die status en houdt ze geen verwijderingsmaatregel in, anderzijds gaat het advies van de commissaris-generaal slechts vooraf

aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet. Bijgevolg vormt het advies geen aanvechtbare rechtshandeling (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

Waar verzoeker betoogt dat hij eerdere problemen had met de autoriteiten, hij reeds geviseerd werd door militaire actoren vanwege zijn kritiek op het regime en hij deelnam aan anti-regime betogingen, hij zijn kwetsbaarheid door langdurige afwezigheid, zijn verwesterd profiel en Koerdische afkomst benadrukt, wijst de Raad er vooreerst op dat het voorwerp van onderhavig beroep zich dient te beperken tot de beslissing tot intrekking van de initieel aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van oud artikel 55/5/1, § 2, 1°, *juncto* oud artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet, conform de huidige artikelen 19 en 17 eerste lid b) en tweede lid en van de Verordening (EU) 2024/1347. Een nieuwe beoordeling van de initiële weigering van de vluchtelingenstatus en/of de verklaarde actuele nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 3, 1) en 5) *juncto* 9 en 10 van de Verordening (EU) 2024/1347 en artikel 15, a) en b) van de Verordening (EU) 2024/1347 (cf. oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet) kan dus niet het voorwerp uitmaken van huidige beroepsprocedure.

2.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.6. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad stipt aan dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.8. Gelet op het voorgaande, dient de intrekking van de aan verzoeker op 18 februari 2013 toegekende subsidiaire beschermingsstatus te worden bevestigd.

Overeenkomstig artikel 19, tweede lid van de Verordening (EU) 2024/1347 wordt vastgesteld dat verzoeker niet langer de subsidiaire beschermingsstatus mag genieten, nu hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd nadat de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend en hij aldus uitgesloten is.

2.3.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het commissariaat-generaal met het oog op verder onderzoek. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De subsidiaire beschermingsstatus wordt ingetrokken overeenkomstig artikel 19, lid 1, b) van de Verordening (EU) 2024/1347.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend zesentwintig door:

H. CALIKOGLU,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU